

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 88/20
Люксембург, 9 юли 2020 г.

Решение по дело C-264/19
Constantin Film Verleih GmbH/ Google Inc. и YouTube LLC

При незаконно качване на филм на онлайн платформа като YouTube притежателят на правата може, съгласно Директивата относно упражняването на права върху интелектуалната собственост, да поиска от оператора единствено пощенския адрес на съответния потребител, но не и неговия електронен адрес, IP адрес или телефонен номер

В решение Constantin Film Verleih (C-264/19), обявено на 9 юли 2020 г., Съдът постанови, че при качване на филм на онлайн видео платформа без съгласието на притежателя на авторското право, Директива 2004/48¹ не задължава съдебните органи да изискат от оператора на видео платформата електронния адрес, IP адреса или телефонния номер на потребителя, качил спорния филм. Директивата, която предвижда предоставянето на „адресите“ на лицата, нарушили право върху интелектуалната собственост, се отнася само до пощенския адрес.

През 2013 г. и 2014 г. филмите Parker и Scary Movie 5 били качени на видео платформата YouTube без съгласието на Constantin Film Verleih, притежател на изключителните права върху тези произведения за Германия. Там те били гледани десетки хиляди пъти. Затова Constantin Film Verleih изисква от YouTube и от Google — дружеството майка на YouTube, в което потребителите трябва първо да регистрират свой потребителски профил — да му предоставят набор от данни за всеки от потребителите, качили тези филми. Двете дружества отказват да дадат на Constantin Film Verleih данните на тези потребители, и по-конкретно електронните им адреси, телефонните им номера и IP-адресите, използвани от тях както в момента на качване на въпросните файлове, така и в момента на последния достъп до техния профил в Google/YouTube.

Исходът от спора в главното производство зависи от това дали тази информация попада в обхвата на понятието „адреси“ по смисъла на Директива 2004/48. Последната предвижда съдебните органи да могат да изискват информация за произхода и мрежите за разпространение на стоките или услугите, с които се нарушава право върху интелектуална собственост. Тази информация включва по-специално „адресите“ на производителите, разпространителите и доставчиците на стоките или услугите, обект на нарушението.

На първо място, Съдът констатира, че в обичайното си значение думата „адрес“ се отнася само до пощенския адрес, с други думи, до местоживеенето или местопребиваването на лицето. Следователно, когато се използва без друго уточнение, както е в Директива 2004/48, тази дума не се отнася до електронния адрес, телефонния номер или IP-адреса. На второ

¹ Член 8, параграф 2, буква а) от Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост (ОВ L 157, 2004 г., стр. 45; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 56).

място, в подготвителните работи², довели до приемането на Директива 2004/48, няма нищо, което да предполага, че думата „адрес“ трябва да се разбира в смисъл, че се отнася не само до пощенския адрес, но и до електронния адрес, телефонния номер или IP адреса на съответните лица. На трето място, анализът на други актове от правото на Съюза, които се отнасят до електронния адрес или до IP-адреса сочи, че никой от тях не използва думата „адрес“ без допълнително уточнение, за да обозначи телефонния номер, IP-адреса или електронния адрес.

Според Съда това тълкуване съответства на целта на тази разпоредба от Директива 2004/48 относно упражняването на права върху интелектуалната собственост. Всъщност, като се има предвид минималната хармонизация по отношение на спазването на правата върху интелектуална собственост като цяло, тази хармонизация е ограничена до точно определена информация. Освен това целта на тази разпоредба е да съчетае спазването на различни права, по-специално правото на притежателите на права на информация и правото на защита на личните данни на потребителите.

При това положение Съдът стига до извода, че що се отнася до потребител, качил файлове в нарушение на право на интелектуална собственост, посоченото в Директива 2004/48 понятие „адреси“ не включва неговия електронен адрес, телефонния му номер или IP адреса, използван за качването на тези файлове, нито IP адреса, използван при последния му достъп до потребителския профил.

Все пак Съдът уточнява, че държавите членки могат да предоставят на притежателите на права върху интелектуална собственост правото да получат по-пълна информация, при условие обаче че бъде осигурено подходящо равновесие между разглежданите различни основни права и спазването на другите общи принципи на правото на Съюза, като принципа на пропорционалност.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293

² Предложение за директива на Европейския парламент и на Съвета относно мерките и процедурите, целящи да осигурят спазването на правата върху интелектуална собственост от 30 януари 2003 година (COM (2003) 46 окончателен), Становище на Европейския икономически и социален комитет от 29 октомври 2003 г. (ОВ С 32, 2004 г., стр. 15) и Доклад на Европейския парламент от 5 декември 2003 г. (A5 0468/2003) по посоченото предложение.